

John Green

Un sir infinit de țestoase

Traducere din engleză de
Camelia Ghioc

peste bolovani. Și stând așa, sub tuburile de neon care împroșcau agresiv lumină artificială, mă gândeam la cum ne credeam cu toți eroii unei aventuri personale epice, când, de fapt, eram, în esență, organisme identice care colonizau o sală vastă, fără ferestre, mirosind a dezinfec- tant și a untură.

Mâncam un sendviș cu unt de arahide și miere și beam un Dr. Pepper. Sinceră să fiu, tot procesul de mestecare a plantelor și animalelor pe care le îndeși apoi în jos pe esofag mi se pare cam scârbos, așa că încercam să nu mă gândesc la faptul că mâncam, ceea ce e, de fapt, un fel de a te gândi la asta.

Vizavi de mine, Mychal Turner mâzgălea într-un carnet cu foi galbene. Masa noastră era ca o piesă cu lungă tradiție pe Broadway: distribuția se mai schimba de-a lungul anilor, dar rolurile niciodată. Mychal era Artistul. Stătea de vorbă cu Daisy Ramirez, care jucase încă din generală rolul Celei Mai Bune și Mai Neînfriccate Prietene, dar nu reușeam să le urmăresc discuția din cauza zgomotului făcut de toți ceilalți.

Care era rolul meu în piesa asta? Amica. Eram Prietenă lui Daisy și Fiica Doamnei Holmes. Eram ceva-ul cuiva.

Am simțit cum stomacul începe să muncească la sendviș și, în ciuda vorbăriei din jur, tot îl auzeam cum digeră, auzeam toate bacteriile mestecând untilul de arahide vâscos — auzeam cum elevii din mine mâncau la cantina mea de dinăuntru. M-am cutremurat de scârbă.

— N-ai fost în tabără cu el? m-a întrebat Daisy.

— Cu cine?

— Cu Davis Pickett, a spus ea.

— Îhî, am zis. De ce?

— Tu nu asculti ce vorbim? m-a întrebat Daisy.

Ba ascult, mi-am spus, ascult cacofonia tractului meu digestiv. Sigur, știam de multă vreme că eram gazda unei colecții imense de organisme parazite, dar nu mă dădeam în vînt să mi se amintească asta. Din punctul de vedere al numărului de celule din care sunt alcătuiri, oamenii sunt aproximativ 50 la sută microbieni, adică vreo jumătate din celulele care te compun nici măcar nu sunt celulele tale. În biomul meu personal există de o mie de ori mai mulți microbi decât oameni pe pământ și deseori am impresia că efectiv *îi simt* cum trăiesc, se înmulțesc și mor în și pe mine. Mi-am șters palmele transpirate de blugi și am încercat să-mi controlez respirația. Recunosc, am niște probleme cu anxietatea, dar aş vrea să subliniez că nu e deloc absurd să te îngrijoreze faptul că ești doar o colonie bacteriană într-un sac de piele.

— Tatăl lui era să fie arestat pentru dare de mită sau așa ceva, dar a dispărut în noaptea de dinaintea raziei, a spus Mychal. Se oferă o recompensă de o sută de mii de dolari pentru găsirea lui.

— Și tu îl cunoști pe fiu-său, a zis Daisy.

— L-am cunoscut *pe vremuri*, am răspuns.

M-am uitat cum și-a atacat cu furculița bucata dreptunghiulară de pizza asigurată de școală și fasolea verde. Îmi tot arunca priviri, făcând ochii mari de parcă voia să zică *Ei bine?* Îmi dădeam seama că voia să întreb ceva, dar nu-mi dădeam seama ce, fiindcă stomacul meu nu mai tăcea odată, ceea ce îmi sporea frica ascunsă că mă pricopissem de pe undeva cu o infecție cu paraziți.

Respect pentru îl auzeam că prin vis pe Mychal cum îi povestea lui Daisy despre noul lui proiect artistic, în care se folosea de Photoshop ca să aducă la un numitor comun fețele a o sută de oameni numiți Mychal, iar rezultatul avea să fie un Mychal nou, al o sută unulea. Era o idee interesantă și voiam să ascult ce spunea, dar zgomotul din cantină era infernal, iar eu nu reușeam să alung gândul îngrijorător că era posibil ca în măruntările mele să se fi dat peste cap echilibrul microbian al puterii.

Zgomotul abdominal excesiv e un simptom neobișnuit, dar nu atipic al infecției cu bacteria *Clostridium difficile*, care poate fi fatală. Mi-am scos telefonul și-am căutat „microbiomul uman” ca să recitesc prezentarea de pe Wikipedia a trilioanelor de microorganisme care trăiesc acum în mine. Am deschis articolul despre *C. diff*, și am dat mai jos până la partea care spunea că majoritatea infecțiilor cu *C. diff* apar în spital. Am dat și mai jos, până la o listă de simptome, din care nu aveam niciunul, cu excepția zgometelor abdominale excesive, deși știam din căutări anterioare că la Clinica din Cleveland se raportase cazul unei persoane care murise de *C. diff* după ce se prezintase la spital doar cu dureri abdominale și febră. Mi-am atras atenția că nu aveam febră, la care mintea mea mi-a răspuns: *Nu ai febră DEOCAMDATA*.

În cantină, unde încă se afla o parte tot mai mică din mintea mea conștientă, Daisy îi spunea lui Mychal că proiectul săta cu uniformizarea ar trebui să fie despre oameni pe care nu numai să-i cheme Mychal, dar care să fie bărbați trimiși la închisoare și ulterior achitați. „Ar fi oricum mai ușor, fiindcă toți au fotografiile de dosar făcute din același unghi și atunci subiectul n-ar mai fi

Un sir infinit de țestoase

doar numele, ci și lucruri legate de rasism, clase sociale și încarcerarea în masă”, spunea ea, iar Mychal zicea: „Daisy, ești genială”, la care ea răspundeau: „Pari surprins”, iar între timp eu mă gândeam că, dacă jumătate dintre celulele din care ești alcătuit nu sunt tu, asta nu cumva pune sub semnul întrebării tot conceptul lui *eu* ca pronume singular, ca să nu mai vorbim de *eu* ca stăpân al propriului meu destin? Și m-am prăbușit în adâncul acelui tunel recurrent, până ce m-a transportat cu totul din cantina Liceului White River într-un fel de loc non-senzorial pe care nu ajung să-l viziteze decât oamenii nebuni de-adevăratelea.

Încă de când eram mică, mi-am format obiceiul de a-mi apăsa unghia degetului mare de la mâna dreaptă în buricul degetului mijlociu, așa că acolo s-a format o rană ciudată. După atâția ani de când fac asta, pot să fisurez foarte ușor pielea, așa că acopăr locul cu un plasture, ca să nu se infecteze. Dar uneori mă îngrijorez că e deja infectat și că trebuie să curăț puroiul, iar singura cale să fac asta e să redeschid rana și să storc tot sângele care iese. Odată ce încep să mă gândesc să-mi creștez pielea, efectiv nu mă pot abține să n-o fac. Îmi cer scuze pentru dubla negație, dar e cu adevarat o situație demnă de o dublă negație, o situație aiurea din care singura ieșire e negarea negației. În fine, am început să-mi doresc să simt unghia cum sapă în buricul degetului și știam că orice încercare de a mă împotrivi e mai mult sau mai puțin inutilă, așa că, pe sub masa din cantină, mi-am scos plasturile și mi-am înfipat unghia în pielea bătătorită până am simțit-o că plesnește.

— Holmesy, mi-a spus Daisy.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Pauza de prânz e pe terminate și n-ai spus nimic de părul meu.

Și-a scuturat părul cu șuvițe de un roșu spre roz-aprins. Aha. Se vopsise.

Am înnotat spre suprafață din adâncuri.

— E îndrăzneț, i-am spus.

— Tare, nu? Mesajul e: „Doamnelor și domnilor, precum și aceia dintre voi care nu vă considerați nici domni, nici doamne, Daisy Ramirez nu-și calcă niciodată cuvântul, dar îți va călca inima-n picioare“.

Mottoul declarat al lui Daisy era „Calcă Inimi, Nu Cuvântul Dat“. Ne tot amenința că și-l va tatuă pe gleznă când va împlini optsprezecete ani. Daisy s-a întors iar la Mychal, iar eu la gândurile mele. Bolboroseala din stomac nu dispăruse, ba chiar se întărise. Îmi venea să vomit. Pentru cineva care are oroare de fluidele corporale, vomit foarte des.

— Holmesy, ai pățit ceva? m-a întrebăt Daisy.

Am clătinat din cap. Uneori mă întrebam de ce mă plăcea sau măcar de ce mă tolera. Ce motive aveau să o facă? și ea, și Mychal. Până și mie îmi păream enervantă.

Simteam cum mi se adună broboane de transpirație pe frunte, iar dacă încep să transpir, mi-e imposibil să mă mai opresc. Transpir ore în sir, și nu numai pe față sau la subsuoară. Îmi transpiră gâtul. Îmi transpiră sânii. Îmi transpiră gambele. Poate chiar aveam febră.

Pe sub masă, mi-am strecurat plasturele vechi în buzunar și, fără să mă uit, am scos unul nou, l-am desfăcut, apoi am tras rapid cu ochiul în jos ca să mi-l înfășor bine pe deget. În tot timpul ăsta am inspirat pe nas și

am expirat pe gură, aşa cum m-a sfătuin doamna doctor Karen Singh: să expir cu o putere „care ar face să pâlpâie flacăra unei lumânări, dar fără să o stingă. Închipui-te lumânarea, Aza, imaginează-ți cum pâlpâie flacăra din cauza respirației tale, însă continuă să ardă mereu“. Astfel că am încercat să fac întocmai, dar chiar și aşa, spirala gândurilor se răsucea tot mai strâns. O auzeam pe doamna doctor spunând că n-ar trebui să-mi scot telefonul, că nu am voie să caut la nesfârșit răspunsul la aceleași întrebări, dar tot l-am scos și am recitat articolul „Microbiota umană“ de pe Wikipedia.

Problema cu spirala gândurilor e că, dacă o urmezi în adâncurile tale, nu ajungi niciodată la capăt. Doar continuă să se rotească tot mai strâns, la infinit.

Am sigilat în punga cu fermoar ultimul sfert din sendviș, m-am ridicat și l-am aruncat într-un coș de gunoi plin ochi.

— Cât de tare ar trebui să mă îngrijoreze faptul că n-ai spus toată ziua mai mult de două vorbe legate? s-a auzit o voce din spatele meu.

— Spirală de gânduri, am mormăit în loc de răspuns.

Daisy mă cunoaște de când aveam șase ani, deci de suficientă vreme ca să înțeleagă despre ce era vorba.

— M-am prins. Îmi pare rău, frate. Hai să facem ceva azi împreună.

O fată pe nume Molly a venit zâmbind spre noi.

— Åăă, Daisy, să știi că vopseaua aia ieftină pe care îți-ai pus-o în cap îți pătează tricoul, a zis ea.

Daisy s-a uitat în jos, către umeri și, într-adevăr, bluza ei în dungi se făcuse roz pe alocuri. O clipă s-a crăpat, apoi și-a îndreptat umerii.

— Corect, face parte din lookul ăsta nou, Molly, a spus ea. Tricourile pătate sunt cea mai tare chestie în materie de modă la Paris.

Apoi i-a întors spatele lui Molly și mi-a zis:

— Așa, deci mergem la tine și ne uităm la *Războiul Stelelor: Rebelii*.

Daisy era nebună după *Războiul Stelelor* — și nu vorbim aici doar de filme, ci și de cărți, de serialele animate și de serialul pentru copii în care toate personajele sunt făcute din piese Lego. Vreau să spun, a scris chiar și o povestire despre viața amoroasă a lui Chewbacca.

— Și o să-ți ridicăm moralul până o să reușești să spui trei sau chiar patru vorbe la rând. Ce zici?

— Bine.

— Și după aia mă poti duce la muncă. Îmi pare rău, dar am nevoie să mă ducă cineva.

— Bine.

Aș fi vrut să spun mai multe, dar gândurile conținuau să dea năvală, nepoftite și nedorite. Dacă aș fi avut puterea să-mi decid singură soarta, aș fi încetat să mă mai gândesc la microbiomul meu. I-aș fi spus lui Daisy cât de mult îmi plăcea ideea ei pentru proiectul artistic al lui Mychal și i-aș fi spus că mi-l aminteam bine pe Davis Pickett, că-mi aminteam că aveam unsprezece ani și purtam în suflet o frică vagă, dar permanentă. I-aș fi spus că-mi aminteam cum odată, în tabără, stăteam întinsă lângă Davis pe marginea unui doc, cu picioarele atârnate deasupra apei, cu spatele sprijinit de scândurile aspre, tăiate neregulat, și ne uitam amândoi în sus, la cerul de vară fără urmă de nori. I-aș fi spus că Davis și cu mine n-am vorbit niciodată prea mult, nici măcar nu ne-am uitat prea mult unul la

altul, dar că asta n-a contat, fiindcă ne uitam împreună la același cer, ceea ce s-ar putea să fie mai intim decât privitul în ochi. Oricine se poate uita la tine. E foarte rar să găsești pe cineva care vede aceeași lume pe care o vezi și tu.

Doi

Frica se scurseșe aproape toată din mine odată cu transpirația, dar, în timp ce mergeam de la cantină la ora de istorie, nu m-am putut abține să nu scot telefonul ca să citesc iar povestea de groază numită „Microbiota umană” — articolul de pe Wikipedia. Eram cu ochii în telefon când am auzit-o pe mama strigându-mă prin ușa deschisă a clasei ei. Stătea la catedră, aplecată deasupra unei cărți. Mama era profesoră de matematică, dar mama ei iubire era cititul.

— Fără telefoane pe corridor, Aza!

Mi-am băgat telefonul la loc și-am intrat în sala ei de clasă. Mai erau patru minute din pauza de masă, adică intervalul perfect pentru o scurtă discuție cu mama. A ridicat privirea și probabil că a văzut ceva în ochii mei.

— Ai pătit ceva? m-a întrebat.

— Nu, am spus.

— Nu ești anxioasă, a continuat ea.

La un moment dat, doctorița Singh îi spuse mamei să nu mă mai întrebe dacă mă simteam anxioasă, așa că n-o mai formula ca pe o întrebare directă.

— N-am nimic.

— Ti-ai luat medicamentele, a spus.

Din nou, nu era o întrebare directă.

— Mda, am răspuns, ceea ce, în mare, era adevărat.

În clasa a noua o cam luasem razna un pic, după care mi s-a prescris o pastilă albă, rotundă, ce trebuia luată o dată pe zi. O luam, în medie, de vreo trei ori pe săptămână.

— Pari...

Transpirată, știam că asta voia să spună.

— Cine hotărăște când se sună? am întrebat. Aici, în școală, adică.

— Știi ce? Habar n-am. Presupun că decizia o ia cineva din consiliul de conducere.

— De exemplu, de ce durează pauzele de prânz treizeci și șapte de minute în loc de cincizeci? Sau douăzeci și două? Sau cât o fi?

— Creierul tău pare să fie un loc extrem de tensionat, a răspuns mama.

— Mi se pare ciudat că cineva pe care nu-l cunosc decide chestia asta și după aia trebuie să trăiesc conform acestei decizii. E ca și cum trăiesc după programul altcuiva. Și nici măcar nu cunosc acea persoană.

— Da, păi, din punctul ăsta de vedere, precum și din multe altele, liceele americane seamănă destul de mult cu niște închisori.

Am făcut ochii mari.

— Doamne, mamă, incredibil câtă dreptate ai! Detec-toarele de metal. Pereții din blocuri de beton.

— Ambele sunt suprapopulate și insuficient finanțate, a continuat mama. Și ambele au sonerii care-ți spun când să te miști.

— Și năi ai dreptul să decizi când mănânci de prânz, am spus. Iar închisorile au gardieni coruți, disperați după putere, aşa cum școlile au profesori.

M-a săgetat cu o privire, dar apoi a început să râdă.

— Te duci direct acasă după școală?

— Îhî. Apoi trebuie s-o duc pe Daisy la muncă.

A dat aprobator din cap.

— Uneori mi-e dor de vremurile când erai mică, dar apoi îmi aduc aminte cât detestam Chuck E. Cheese.

— Încearcă și ea să economisească bani pentru facultate.

Mama și-a coborât privirea.

— Știi, dacă locuiam în Europa, facultatea n-ar fi costat cine știe ce.

M-am pregătit sufletește pentru prelegerea mamei despre prețul educației superioare.

— Există universități gratuite în Brazilia. În mare parte din Europa. În China. Dar aici îți cer *douăzeci și cinci de mii de dolari pe an* pentru școlarizare în statul unde ai reședință, deci cea mai ieftină. Abia mi-am terminat de plătit de vreo doi ani împrumuturile pentru facultatea mea, că în curând o să trebuiască să facem altele pentru tine.

— Sunt abia în clasa a unsprezecea. Am destul timp să câștig la loterie. Iar dacă planul ăsta dă greș, o să-mi plătesc școala din vânzarea de droguri.

Mama a zâmbit obosit. Își făcea mari griji în legătură cu costul studiilor mele.

— Sigur n-ai nimic? m-a întrebat din nou.

Am dat din cap că n-am nimic, iar soneria a răsunat de undeva de sus, trimițându-mă la ora de istorie.

Când am ajuns la mașina mea după ore, Daisy era deja pe scaunul din dreapta. Schimbase tricoul pătat pe

care-l purtase într-unul roșu cu năsturași la gât al lanțului lui Chuck E. Cheese și stătea cu rucsacul în poală, bând laptele dintr-o cutie mică, din cele primite la cantină. Daisy era singura persoană în care aveam suficientă încredere încât să-i dau o cheie de la Harold. Nici mama nu avea propria cheie de la Harold, dar Daisy avea.

— Te rog să nu bei în Harold lichide care nu sunt incolore, i-am spus.

— Laptele e un lichid incolor, mi-a zis ea.

— Greșit, am răspuns și, înainte să plecăm, ne-am oprit la intrarea principală și am așteptat-o pe Daisy să arunce laptele.

Poate că ați fost vreodată îndrăgostiti. Vorbesc aici despre dragostea adevărată, de genul pe care bunica mea o descria folosind citate din Epistola întâia către Corinenți a Apostolului Pavel, despre dragostea care e binevoitoare și îndelung răbdătoare, care toate le suferă, toate le crede, toate le rabdă. Nu-mi place să arunc cu cuvântul ce începe cu D pe toate drumurile; e un sentiment prea bun și prea rar ca să-l devalorizez folosindu-l exagerat de des. Poți duce o viață frumoasă fără să cunoști vreodată dragostea adevărată, de genul celei despre care li se vorbește Corinenilor, dar eu am avut norocul să-o găsesc cu Harold.

Era un Toyota Corolla vechi de șaisprezece ani, vopsit cu o culoare numită Mică Mistică Albastru-Verzuie, care avea un motor ce huruia într-un ritm constant, ca o bătaie a imaculatelor lui inimi metalice. Harold fusese mașina tatei — de fapt, tata îl botezase Harold. Mama nu l-a vândut, aşa că a rămas în garaj opt ani, până am împlinit șaisprezece ani.

Ca să fac motorul lui Harold să funcționeze după atâtia ani, a fost nevoie să cheltuiesc toți cei patru sute de dolari pe care-i economisisem de-a lungul întregii mele vietii — alocația, măruntişul care-mi rămânea când mă trimitea mama să cumpăr ceva de la magazinul Circle K de pe stradă, slujbele de vară de la Subway, cadourile de Crăciun de la bunici — aşa că, într-un fel, Harold era apoteoza întregii mele existențe, cel puțin din punct de vedere financiar. și îl iubeam. Îl visam foarte des. Avea un portbagaj deosebit de spațios, un volan alb imens, comandă specială, și o banchetă din spate îmbrăcată în piele gri-deschis. Acceleră cu seninătatea blândă a unui maestru zen care știe că, de fapt, nimic nu trebuie făcut în grabă, iar frânele lui scânceau ca muzica industrială metalică, și îl iubeam.

Însă Harold nu avea Bluetooth și, dacă tot veni vorba, nici CD player, ceea ce însemna că, atâtă timp cât erai în compania lui Harold, aveai trei opțiuni: 1. Să conduci în tacere; 2. Să asculti radioul; 3. Să asculti partea B a casetei tatei cu excelentul album *So Addictive* al lui Missy Elliott, pe care — fiindcă nu putea fi scoasă din casetofon — o ascultasem deja de sute de ori.

Și până la urmă, sistemul audio defectuos al lui Harold s-a întâmplat să fie cea din urmă notă din suita de coincidențe care mi-au schimbat viața.

Daisy și cu mine tot schimbam posturile în căutarea unui cântec al unei anumite trupe geniale, dar prea puțin apreciată, când am dat peste o știre:

— „...Pickett Engineering din Indianapolis, o firmă de construcții cu peste zece mii de angajați în întreaga lume...“

Am dat să schimb postul, dar Daisy mi-a împins mâna.

— Despre asta vorbeam azi cu tine! mi-a spus.

— „...o sută de mii de dolari recompensă pentru informații care ar putea duce la localizarea directorului companiei, Russell Pickett“, a continuat vocea de la radio. „Pickett, care a dispărut în noaptea dinaintea unui raid al poliției la locuința acestuia în legătură cu o anchetă într-un caz de fraudă și dare de mită, a fost văzut ultima dată pe 8 septembrie la reședința lui de pe malul râului. Oricine are informații care pot duce la localizarea lui e rugat să sune la Departamentul de Poliție din Indianapolis.“

— O sută de mii de dolari, a zis Daisy. și tu îl cunoști pe fi-su.

— L-am cunoscut *mai demult*, am spus.

Două veri la rând, după clasele a cincea și a sasea, Davis și cu mine fuseseră împreună în Tabăra Tristeții — aşa numiseră noi Tabăra Spero, un loc în Brown County pentru copiii ai căror părinți erau morți.

Pe lângă faptul că ne petreceam timpul împreună în Tabăra Tristeții, ne mai vedeam uneori și în timpul anului școlar, fiindcă locuia puțin mai jos pe râu față de mine, dar pe malul celălalt. Eu și mama locuiam pe partea care uneori se inunda. Familia Pickett locuia pe partea cu diguri din piatră care împingeau apele umflate înspre noi.

— Probabil că nici nu m-a ținut minte.

— Toată lumea te ține minte, Holmesy, a spus Daisy.

— Nu-i...

— Nu e o judecată de valoare. Nu spun că ești bună sau generoasă, sau blândă, sau mai știu eu cum. Spun doar că ești *de neutitat*.